

ВТОРИ МОДУЛ

Дидактическа задача: Прочетете текста и го преразкажете подробно от името на Ловеца на сънища.

ЛОВЕЦА НА СЪНИЩА

Георги Михалков

Няма никога да забравя Ловеца на сънища. Беше висок, слаб, с дълга прошарена брада и с коса, която стигаше до раменете му като вълни на езеро.

Появяваше се всяка година на 20 юни, на празника Свети Дух, когато беше съборът на нашето градче. Носеше два големи стари куфара. Заставаше на площада до люлките и стрелбището, отваряше куфарите и от тях изваждаше стоката си – слънчеви очила. Имаше може би над двайсет вида слънчеви очила – мъжки, дамски, детски, различни модели. Цял ден стоеше под жаркото слънце и продаваше слънчевите очила. До малката маса, на която беше подредил очилата, слагаше една рамка и на нея окачваше не много голямо овално огледало. Ловеца на сънища знаеше, че хората обичат да се оглеждат, да се наслаждават на образа си, и затова много пазеше това свое овално огледало.

Пред стоката му се спираха повече млади жени и момичета. Те избираха слънчеви очила, оглеждаха се и за Ловеца на сънища това бяха моментите на щастие. Неговото красноречие разцъфваше като бяла роза. Той намираше най-чудните слова, за да подчертае красотата и чара на момичето, което си избираше слънчеви очила. Правеше вълшебни сравнения за очите, косите и лицето му. То можеше да не си купи очила, но си тръгваше окрилено, като кралица на празника.

Вечерта, когато съборът свършваше, (...) отваряше вратата на ресторанта на баща ми и с двата куфара в ръце заставаше на прага, висок и сух като тополя.

- Ей, Ловецо, тука ли си? – провикваше се баща ми. – А аз мислех, че тази година няма да дойдеш.

- Как няма да дойда, бай Денчо, - отговаряше Ловеца и белите му като бобови зърна зъби грейваха на брадясалото му лице. – Събор може да няма, но аз трябва да дойда.

Баща ми веднага лично му донасяше червено свищовско вино с паниран телешки език и голяма салата с краставици и домати. Това беше любимото ядене на Ловеца и всички в нашия ресторант „Добра среща“ го знаехме.

(...)

Баща ми седна до него на голямата дървена маса и с нескрито любопитство го питаше:

- Ха, разкажи, Ловецо, къде беше тази година и какви нови сънища сънува?

Ловеца го поглеждаше загадъчно (...) и се приготвяше да разказва. (...) Казваше, че преспила в различни хотели, в различни стаи и легла и сънува необикновени сънища. Твърдеше, че сънува сънищата на хората, които преди него са преспали в тези легла и техните сънища ставаха негови. Чрез тези сънища опознаваше или се запознаваше с тези хора и затова се наричаше Ловец на сънища. (...)

- Е, разказвай! – подканяше го нетърпеливо баща ми.

И Ловеца започваше да говори бавно, спокойно с гърления си мек глас, който приличаше на прашене на огън в огнище.

- Идвам – казваше ловеца – от Провадия. Там преношувах в един приличен частен хотел „Зора“. Преспях в едно легло, в което преди мене е спала млада жена, и много интересен сън ми се яви. Хубавица със златни коси тича по един перон и гони влак, който бързо се отдалечава. Тича тя и не може да го стигне. Изведнъж виждам, на раменете ѝ израстват крила, големи бели крила, като платна на платноходка. Разпери тя криле и полетя. Издигна се високо, високо в небето, а влакът стана съвсем мъничък като детска играчка. Такъв сън не бях сънувал. Гледах златокосата, която лети и се издига все по-високо, и изчезва в облаци като къдели. А преди това, в Търговище, сънувах друг сън. Един син, има - няма трийсетгодишен, се връща у дома, в малка градска къща. Връща се от гурбет в чужбина, а майка му не иска да го посрещне. Стои той до вратата и мълчи, а майка му – дребна, суха жена, е с гръб към него и не му казва нито „Добре дошъл, сине!“, нито „Добър ден!“. Стоят така и мълчат и по едно време старицата се обръща и продумва: „Защо направи така, сине? Защо взе парите на приятеля си, нали и той като тебе толкова дни не беше ял и не беше спал?“. Това каза майка му, ясно чух думите ѝ. А в Търново сънувах една въжена стълба, изплетена от коприна, която се спуска от небето и по нея се изкачва едно момче с коса като какао. Изкачва се бързо и смело и отива все по-нагоре и по-нагоре. Аз се уплаших, а момчето не се плаши. Качва се по стълбата и се смее и смехът му кънти като камбанен звън, сладък, меден звън.

Разказваше Ловеца на сънища, а ние го слушахме с отворени уста и не усещахме кога преваля полунощ. Когато всички започвахме да се прозяваме, Ловеца спираше да говори, ставаше от масата, разперваше ръце сякаш искаше да ни прегърне всичките, и поемаше към стайте на хотелчето ни.

- Е, приятели, да видя какъв сън ще сънувам тази нощ у вас.

Той казваше това така, като че ли имаше невидими антени, с които ловеше сънищата, или чудна въдица, с която ги издърпваше от тъмнината, както рибар издърпва риба от дълбоко езеро.

Ловеца вдигаше куфарите си и тръгваше към втория етаж, а ние гледахме след него и си мислехме, че куфарите му не са пълни със слънчеви очила, а с безброй сънища.

Не знам тогава, преди толкова години, вярвахме ли, или не във вълшебните му сънища, но той като че ли тихо и безшумно отваряше една врата към един друг свят и ни учеше да мечтаем, защото и за да мечтаеш, трябва някой да те поведе към света на мечтите, някой като Ловеца на сънища.